

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ind- og udførsel af fisk.

(Første behandling findes i tidenden sp. 2010).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1-3 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om naturfredning.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1143, fremsættelsen i tidenden sp. 1687).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Lund Jensen: Den øgede velstand, den øgede fritid og ikke mindst de forbedrede trafikforhold har skabt langt større muligheder for befolkningen til at lære vort lands skønne natur at kende, og det stadig stigende antal besøgende ved skov og strand samt på vore campingpladser og sommerhuskolonier viser med tilstrækkelig tydelighed, at befolkningen værdsætter og udnytter disse muligheder. Men samtidig rummer denne udvikling en alvorlig fare for, at naturværdier og fortidsminder ødelægges af skæmmende bebyggelser og af erhvervsmæssig udnyttelse af de egentlige landområder.

Med henblik på at beskytte naturværdierne og samtidig give befolkningen størst mulig adgang til at færdes i naturen og til

at hente rekreation og styrke ved friluftslivet ved skov og strand blev der i 1917 gennemført den første danske lov om naturfredning. Denne lovs bestemmelser er flere gange i årenes løb blevet udvidet og skærpet, bl. a. i 1937, hvor der åbnedes adgang for almenheden til at færdes på strandbredden, samtidig med at der indførtes en bebyggelsesfri zone på 100 m langs vore kyster og 300 m fra skovbrynet.

Selv om disse bestemmelser dengang af mange grundejere følte som et ubeføjet indgreb i ejendomsretten, må vi alle i dag være taknemlige ved den forudseenhed, initiativtagerne til denne lovgivning var i besiddelse af. Uden denne begrænsning ville der næppe i dag have været ét eneste sted langs Nordsjællands kyster, hvortil almenheden nu havde adgang og bademuligheder, og der hører heller ikke megen fantasi til at forestille sig, hvordan de skønne vildsomme klitarealer ved den jyske vestkyst ville have været overbroderet med brogede sommerhuse, hvis adgangen dertil havde været fri. Men selv den mest forudseende kunne hverken i 1917 eller i 1937 forestille sig den udvikling, der navnlig i de seneste år har taget fart, efterhånden som motor-køretøjer er blevet snart sagt hvermands eje, og efter som der både for byboer og landboer har gjort sig en stadig stigende interesse gældende for at tilbringe den størst mulige del af sommerens fritid i frie omgivelser.

Med den udvikling, der påregnes i bysamfundenes vækst i de kommende år, må der selvsagt skaffes plads for udstrakte rekreative områder, plads for tusinder af sommerbebyggelser og for campingpladser. Det siger sig selv, at det i første række er de mest naturskønne områder, der udvælges til disse formål, men det nytter kun lidt, hvis man giver frit slag for bebyggelse på alle de skønne pletter i vort land, så at de forvandles til nye bysamfund for ferielandligere og weekendgæster.

Derfor må der, medens tid er, på samme måde som man i byerne laver byudviklingsplaner for at holde styr på udviklingen, planlægges også for de egentlige landområder, hvis man vil undgå, at det hele ender i roderi. Det var med henblik herpå, at der i 1959 skabtes hjemmel i naturfredningsloven for at nedsætte fredningsplanudvalg.